

s hlediska civilního řádu soudního.

Uvedený nálezn dělí meztímní rozsudek uvedeného druhu na dvě části: rozeznává jednak výrok meztímní, kterému ovšem není připojen žádný výrok o útratách, jednak výrok konečný, obsahující též výrok o útratách sporu, jehož platnost jest však podmíněna pravoplatností výroku meztímního, z čehož uvedený nálezn vyvozuje, že, dokud tato podmínka pravoplatnosti nenastala, nutno zpoplatniti toliko výrok meztímní.

Ve skutečnosti však představuje rozsudek meztímní, druhu shora uvedeného, jednotný a nerozdílný celek, z kterého nelze vytrhnouti jednotlivé jeho části. Rozsudek takový se neliší nikterak od zamítavého rozsudku konečného, jehož formulace obvykle zní: »I. Žaloba se zamítá; II. žalobce se odsuzuje k náhradě útrat.«

Pro zamítavý rozsudek meztímní vytvořila praxe bez jakéhokoliv výslovného zákonného předpisu jinou formulaci, která jest shora uvedena a kterou má býti toliko vyznačeno, že soud pokládá nárok žalobní za bezpodstatný již co do důvodu, aniž by bylo třeba zabývati se jeho výši. Odstavce II. této formulace poukazuje zřejmě k tomu, že tomuto rozsudku meztímnímu již nenásleduje žádný rozsudek konečný.

Podmínka připojená k výroku útratovému (pravoplatnost t. zv. výroku meztímního) jest jen zdánlivou, neboť jde tu o *conditio juris*. Vždyť účinnost jakéhokoliv rozhodnutí soudního jest podmíněna jeho pravoplatností, což platí zejména o výroku ad II. v zamítavém rozsudku konečném. Zda se tato *conditio juris* v rozhodnutí výslovně

vyznačuje, nebo (jak obvykle) vynechává, nemá přece vnitřního významu.

Pro obor práva poplatkového jest však tato *conditio juris* podle výslovného předpisu §u 2, odst. 4 cís. nař. č. 279/1915 ř. z. bez jakéhokoliv významu.

Názor nejvyššího správního soudu, že dokud rozsudek meztímní nenabyl moci práva, nutno zpoplatniti pouze t. zv. výrok meztímní a v důsledku toho předepsati podle § 20, odst. I., 2 a) poloviční rozsudečné straně žalované, ačkoliv tato ve sporu úplně zvítězila, přiči se tedy podstatě rozsudku meztímního. Tímto nálezem se však počíná již řiditi praxe finančních úřadů, což vede k důsledkům velmi nepřijemným. Jest přece všeobecně známo, že právě v žalobách o náhradu škody, které bývají obmezovány na právní důvod, se domáhají sudiči bez jakéhokoliv právního podkladu zaplacení nehorázných částek. Tato činnost se jim přirozeně značně ulehčuje, musí-li žalovaný a priori počítati s tím, že mu bude v každém případě předepsáno poloviční rozsudečné.

Další otázkou, jejíž probrání by vedlo zde příliš daleko, jest, zda žalovanému po pravoplatnosti rozsudku meztímního předepsané rozsudečné se opět odepíše, což se zdá vyplývati i z ustanovení § 20, odst. I. cit. nař. in fine. Je-li tomu tak, pak jde jen o složitou manipulaci, z které státní pokladna nemá žádného trvalého užitku.

Z těchto důvodů bylo by velmi žádoucí kdyby nejvyšší správní soud podrobil tuto otázku opětné úvaze.

Jiří Husserl.

Autoři článků v tomto čísle.

Advokát v Praze Dr. Jiří Hora, advokát v Krnově Dr. Emil Daninger, kom. zem. úřadu Dr. Josef Nožicka, vrch. kom. nejv. úč. kontr. úřadu Dr. František Muchka, univ. prof. Dr. Jaromír Sedláček, univ. asist. Dr. Štefan Luby, adv. konc. Dr. Arnošt Moškovič, advokát v Praze Dr. Jiří Husserl.